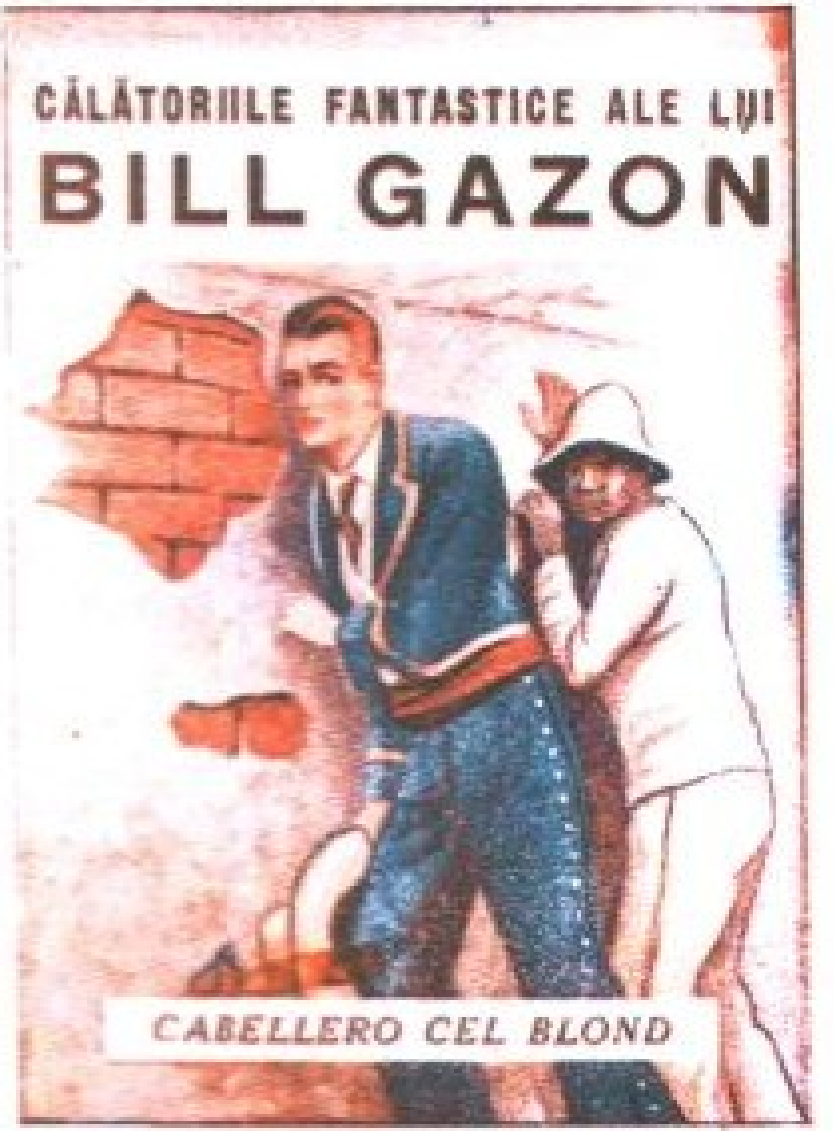
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
CABELLERO CEL BLOND

No. 21

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

CABELLERO CEL BLOND

Nr. 21

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să

răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Cabellero cel blond

Capitolul 1

Aproape de ţintă

Soarele dogorea oraşul Mexic. Pământul ardea şi aproape pretu-tindeni era acoperit cu un strat gros de praf.

Prea puţini oameni se vedeau la ora aceasta pe străzi şi pieţe. Doar din când în când, câte un catâr trecea alene cu călăreţul său sau câ-te un şir de măgari încărcaţi cu coşuri păşeau încet, îmboldiţi mereu cu strigăte înăbuşite de cei cari îi mânau.

Dacă se rătăcea vreun automobil pe străzile dela periferie, star-nea praful şi se acoperea cu colb şi pe el şi totul din juru-i.

Puţinii oameni cari se zăreau se refugiau în umbra caselor sau a grădinilor.

Casele dela marginea oralului sunt clădite în vechiul stil indigen, nesuferind influenţa arhitecturii europene sau nord-americane. Acoperi-şurile netede cu ziduri lise, toate ferestrele dând în curte sau în grădină în mijlocul căreia este construită casa. Rar să fie vreo excepţie.

Casele se înşiră ca nişte cuiburi goale. Deşi căldura şi praful stă-pâneau la ora aceasta şi toţi se dedau siestei, totuşi domnea o surescitare generală, care,chiar dacă nu se vedea, ţinea încordate spiritele locatarilor unui cartier şi, în primul rând ale lumii feminine.

Pretutindeni puteai să auzi că la hanul *donnei* Rozina a tras un *cabellero* blond cu servitorul său negru.

Trebuia să fie foarte sărac de nu-şi căutase locuinţă într'o casă mai bună.

Îm orice caz însă, descindea dintr'o familie nobilă şi donna Rozina asigura, zâmbind, pe oricine voia s'o asculte, că cel pe care-l găzduia era un cabellero cu sânge albastru în vine. Nu ştia însă nici ea ce caută el în capitala ţării.

Poate că sărăcise şi, fiind înglodat în datorii îşi căuta o nevastă bogată.

De când sosise, mamele îşi găteau cu îngrijire fetele, scoţându-le la orice prilej potrivit.

Din păcate, blondul cabellero nu se arătase mai niciodată şi era văzut doar numai servitorul său cel negru.

Necunoscutul cabellero, care era vinovat de toată fierberea aceas-ta, sta tolănit pe patul din odaia sa, svârcolindu-se neliniştit şi fumând ţigări una după alta.

Uneori, sărea în picioare, alerga de colo până colo prin odaie, spre a şedea în curând iarăşi, trecându-şi mâna peste frunte şi păr şi uitâ-ndu-se pe fereastră în curte.

Cum se auzeau paşi în han, trăgea cu urechea, până amuţeau şi apoi recădea la loc, suspinând.

Nimeni nu venea la el. Atât din privirea cât şi din gesturile sale, nu-ţi era greu să ghiceşti că e foarte agitata şi se sbate după o soluţie.

Şi astfel trecu ceas după ceas. Era spre seară când servitorul ne-gru al cabellerului se înapoiă dela drumurile făcute.

De cum fură singuri, dispăru atitudinea de stăpân şi slugă şi nu mai fură în faţă decât doi prieteni.

Cel blond nu era nimeni altul decât Bill Gazon iat celălalt negru Sam.

- Ei, Samule, găsişi în sfârşit vreo urmă? Nu mai am răbdare să stau şi o să particip şi eu la căutarea Theei.

- Din nefericire, n’am descoperit-o încă. Aibi însă răbdare, că o găseşte Sam. Stai tu liniştit acasă. E mai bine aşa, căci dacă te arăţi, apoi cei cari ţi-au răpit surioara vor prinde de veste că le-ai luat urma şi ne alegem cu buzele umflate. Afară de asta, avem credit, cât timp trec eu drept servitorul tău, ba negustorii se îmbulzesc chiar să împrumute pe nobilul şi blondul cabellero. Şi e bine aşa.

- Da, dar odată şi odată tot va trebui să-mi plătesc datoriile şi nu ştiu cu ce, căci de mult nu mai avem nicio leţcaie.. Mă prind chiar că le torni oamenilor că sunt un prinţ venit aci incognito.

La acuzarea aceasta Sam avu doar un rânjet şi, până Bill Gazon să-l iscodească iarăşi, cineva bătu la uşă.

Donna Rozina apăru în persoană, spre a preda nobilului ei muş-teriu o scrisoare care tocmai sosise.

Nu ieşi dânsa bine şi Bill Gazon desfăcu plicul şi citi în goană scrisoarea.. odată, de două ori, ca şi cum nu i-ar fi putut prinde înţelesul.

Pe Sam însă îl plictisea afacerea asta şi începu să tuşească, spre a-l face să-şi amintească de el.

În sfârşit Bill Gazon ridică ochii spre el.

- Crezi tu Sam că mai există oameni buni ?

- Tot aşa de buni ca şi Sam ?

- Ascultă ici: domnul Langer, în serviciul căruia am fost în Japonia şi pentru care am cumpărat perle şi alte pietre preţioase, îmi trimite ultima notă de ceea ce mi se cuvine. În graba cu care am părăsit Japonia, n'am mai avut timp să regulăm socotelile şi acum, aflându-mi adresa, îmi trimite restul meu de câştig. Dar nu numai atât. Îmi scrie, totdeodată că nu mai e de găsit în Japonia nicio urmă a surorii mele Thea şi a celor cari au răpit-o; semn că suntem pe drumul adevărat. Îmi voiu atinge deci în curând scopul. O, Sam, mă simt însufleţit de un nou curaj şi aş fi în stare să cuceresc lumea ! Şi acum să încasăm cecul şi să plătim datoriile.

- Perfect ! Dar tot acasă o să rămâi. De îndată ce Sam va dibui pe Japonezi, te chiamă el.

Bill Gazon fu nevoit să dea dreptate prietenului său negru.

Deocamdată cu cecul erau scăpaţi de toate grijile.

A doua zi, Negrul porni iar în oraş şi Bill Gazon îi trase atenţia să manevreze prudent cu paralele şi să nu facă cheltuieli inutile. Iar pentru dânsul, reâncepu chinuitoarea aşteptare.

Îşi aprinse o ţigară. Cu câtă încetineală se târau clipele ! Nervii îi erau puşi la mare încercare.

Dar iată că răsunară paşi. Să fie Sam ? Nu, era un om al han-giţei.

Ce păcat că odaia n'avea o fereastră la stradă !

Torturat de nelinişte trăgea cu urechea la toate sgomotele.

Simţea că trebue să se întâmple în ziua aceea ceva care să-l ducă la ţintă.

Donna Rozina îşi tot frământa mintea cu rosturile muşeriului ei. Ce individ oribil servitorul cela negru al nobilului personaj pe care-l găzduia !

Cum se poate ca un don aşa de distins să nu aibă o slugă mai aleasă? Şi uite afurisitul acela de Negru cum dă buzna pe scară ca un taur, ca şi cum n'ar fi putut merge mai domol !

Sam însă nici că se sinchisea de gândurile hangiţei, ci alergă sus, cât mai repede îi îngăduiau picioarele, năvăli, fără să mai bată, în odaia stăpânului său, trase o gură de aer şi trânti un singur cuvânt, care avu răsunetul unei trâmbiţi:

- Găsit !

Bill Gazon sări în picioare, dar Sam care căzuse în genunchi, îl sili iar să şeadă.

- Vorbeşte Sam ! Vorbeşte odată, pentru numele lui Dumnezeu.

Sam însă abia respira şi în sfârşit, după ce-şi reveni, sporovăi o sumă de cuvinte fără şir.

- Vorbeşte desluşit ca să te pot înţelege !

Şi Sam se sili să se exprime lămurit, povestind succesul ce-l re-purtase în ziua aceea.

Bill Gazon se sculă şi-şi înălţă statura, ochii-i străluceau.

- Găsit ! Găsit ! – exclamă el.

- Dacă facem aşa cum spune Sam, apoi o şi căpătăm.

- Bine, Samule ! Îţi voi urma sfatul. Poate că avem noroc. Adică nu; trebue să avem noroc ! Şi acum să ne grăbim ! Fiece clipă e preţi-oasă.

Capitolul 2
Pe delături

Uşile din faţă dela toate casele erau ocupate şi un zvon mergea din gură în gură prin tot cartierul.

Cabellero cel blond ieşise pentru prima oară călare, cu Negrul său. Ce mândru, ce falnic şedea pe cal!

Era urmărit de privirile tineretului feminin iar mamele, blagoslovite de Dumnezeu cu fete de măritat, suspinau misterios.

Se ştia de acum că-l chiamă don Billo Gazonero, căci deşi el rugase pe donna Rozina să fie discretă, ea nu putuse răbda să ascundă fsţă de cunoştinţele şi prietenii ei buni numele nobilului locatar.

Bill Gazon însă nu vedea nimic. O singură dată se uitase la cai şi la harnaşamentul lor scump, cam supărat că Sam, care ştiuse să scoată bani din piatră seacă cu poveştile lui despre presupusul său stăpân, fusese prea risipitor.

Nu-i făcuse nicio observaţie, gândurile sale fiind aiurea şi ascunzându-şi cu mare greutate nerăbdarea.

Sam făcea pe călăuza şi parcurseseră câteva străzi, când oprii caii, se uită în jurul său şi apoi se apropiă de prieten.

- Suntem în curând la casa unde e sora ta. E locuită numai de japonezi, printre cari vechi cunoştinţe. N'o să ne recunoască însă aşa de uşor în noua noastră îmbrăcăminte. A fost foarte bine că Sam a cumpărat lucruri aşa de frumoase.

Bill Gazon încuviinţă doar din cap, nefiind în stare să vorbească de enervare.

Era şi el convins că nu va fi recunoscut în costumul ce-l purta şi, totuşi, dacă ar fi fost mai atent, ar fi văzut, prin grupurile de gură-cască, un Japonez, care se grăbi s'o şteargă.

Ajunseră în câteva minute la casa pomenită.

Era într'un cartier mai bun, într'o grădină şi, prin întregul-i as-pect grăia de avuţia proprietarului ei.

Bill Gazon nu-şi mai putu ascunde neliniştea. Îşi îmboldi calul, intră pe poarta deschisă,sări din şea şi bătu ăn uşa din faţă. Nu-i se des-chise.

Bătu din nou, dar nu se arătă nimeni.

Ce o fi însemnând aceasta ?

Apăsă pe clanţă; uşa nu era încuiată. Cei doi prieteni se priviră miraţi; apoi, ca sub un imbold comun şi fără să schimbe un cuvânt pă-trunseră în casă.

Nu se vedea nimeni niciîn hol, nici pe scară.

- Sam, eşti sigur că suntem acolo unde trebue ?

- De sigur. Precis ! Aici locuiesc japonezi. Dar Sam se teme că am fost văzuţi şi păsările galbene au părăsit cuiburile.

Cei doi prieteni, fără să şovăie un moment, colindară prin toată casa. Nicio cameră nu era încuiată; pretutindeni se aflau lucruri; locatarii trebue să fi părăsit de curând încăperile.

În una din ele, Bill Gazon dete peste lucruri ce trebue să fi apar-ţinut surorii sale şi prietenei ei, Rusoaica Ivanovna.

Nu mai încăpea nicio îndoială. Aci locuiseră cele două fete, fuse-seră încă acolo câteva minute mai înainte.

Bill Gazon se apucă de frunte. Să fi venit oare încă odată prea târziu ?

Avea duşmanul său pretutindeni spioni cari îl înştiinţau la vreme, astfel că nu-i putea veni de hac ?

Şi, pe când Sam continua să scotocească prin casă, Bill Gazon se înapoiă în salon unde se trânti pe un divan, obosit şi disperat.

Îşi sprijini capul în mâini, chinuit de eterna întrebare: ce-i de fă-cut ? Îi era ruşine de el însuşi.

Ridicându-şi puţin capul, ochiul îi lunecă spre oglinda mare şi ceea ce văzu în ea făcu să-i îngheţe sângele în vine.

La spatele său, nişte mâini invizibile deschiseseră o uşă secretă, pe care n’o observase, apoi se ivi o mână galbenă cu un pahar în care se afla o scorpie.

Văzu imediat şi un braţ, gata să-i asvârle în spinare paharul cu scorpia.

În aceeaşi clipă însă, se lăsă jos de pe divan, îşi scoase browning-ul şi trase.

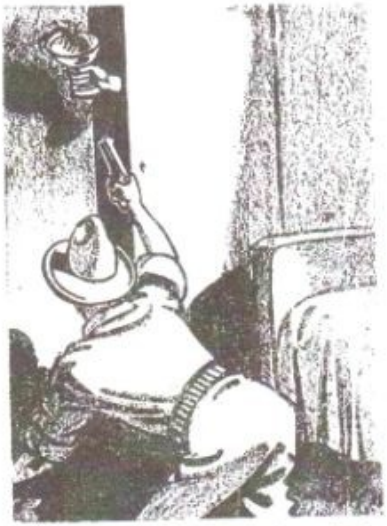

In aceeaşi clipă însă, se lăsă jos de pe divan, îşi scoase browning-ul şi trase. (Vezi pagina 16).

Un zăngănit scurt şi cioburile paharului izbit de glonte căzură jos. Un blestem se auzi după uşa secretă.

Bill Gazon trase şi asupra braţului, dar prea târziu. Uşa mascată fusese închisă la loc.

Tânărul sări în picioare şi se uită cu scârbă la scorpia care se sbătea în spasmurile morţii, răsucindu-se încoa şi încolo cu ghimpele-i periculos.

Se apropiă de perete, dar nu se zărea nicio uşă. Numai dacă ţi s'ar fi atras atenţia, puteai vedea fina îmbucătură. Nu exista nicio clanţă, aşa că n'aveai nici putinţa s'o deschizi.

- Sam ! Sam ! – strigă Bill Gazon prietenului, în speranţa că vor fi în stare, cu puteri unite, să spargă uşa şi să afle ce se ascunde în dosul ei.

Negrul veni în sfârşit, mânjit peste tot cu uleiu şi ţărână.

- Trebue să fie tot în casă, căci automobilele sunt în garaj. Sam a luat însă măsuri ca să nu poată pleca, stricând toate motoarele.

- Bine, Sam, Foarte bine ! Ajută-mi acum să sparg uşa asta; trebue să fie după ea.

- Să spargem o uşă? Unde ?

- Aici !

Şi Bill Gazon arătă lui Sam uşa secretă, povestindu-I ce se petrecuse în cele câteva minute.

Cu toate puterile lor unite, uşa nu cedă însă. Necăjit, Sam înhăţă un scaun greu şi-l trânti în uşă. O parte din tencuială se jupui, scoţând la iveală o blană, care căzu de asemeni, sub atacurile celor doi. Dădură apoi peste uşa propriu zisă, construită din oţel şi faţă de care forţele lor unite se arătară slabe. Uşa rezista.

Cei doi pieteni se priviră întrebător. Aşa de aproape de ţintă şi ia-cătă această piedică de netrecut.

Bill Gazon îşi aprinse, enervat, o ţigară. Gândurile îi năvăleau puhoi.

În sfârşit, avu impresia că a găsit o soluţie. Chemă pe Sam şi-i şopti în ureche:

- De geaba ne trudim. Din moment însă ce-ai stricat motoarele n’au cum pleca. Nu ne rămâne alta decât să supraveghem casa şi să luăm prin surprindere banda galbenă.

- Minunat ! Sam va păzi casa şi n’o să-i scape nimic.

Bill Gazon intră încă o dată în camera în care locuise sora sa cu prietena ei şi scotoci peste tot, în nădejdea că va găsi niscaivai rânduri cari să-i dea vreo lămurire.

Nu găsi însă nimic. Îi căzu în mâmă doar un portret schiţat cu creionul, pe care Thea îl va fi desenat după imaginea-i din oglindă.

Acum ştia cel puţin cum arată dânsa ca domnişoară.

Vârî desenul în buzunar. De, poate să-i folosească vreodată !

Ar fi fost de prisos să lase Theei vreun bilet, căci era la mintea omului că, după plecarea lui, Japonezii vor cotrobăi imediat prin cameră, ca nu cumva dînsa să afle cât de aproape de de frate-său.

Şi totuşi, nu strica să încerce. Scrise deci pe un petic de hârtie:

Capul sus ! Mama trăieşte;eu sunt în preajma ta şi te voiu scăpa.

BILL

Făcu din el un suluşor, pe care-l anină de căptuşeala unei rochii a surorii sale.

După aceea, cei doi prieteni ieşiră, nemai având niciun rost să stea în casa aceea.

Cum tocmai străbăteau o cameră, Sam rămase atârnat cu piciorul în covor, cât pe aci să cadă.

Dete furios una covorului, când scoase , deodată, o exclamaţie de surpriză.

Bill Gazon se întoarse mirat şi Sam îi arătă vesel un chepeng ascuns sub covor. Se aplecară amîndoi şi râseră încântaţi.

Misterul casei era deslegat.

Deteră repede la o parte covorul şi Sam ridică chepengul. O scară solidă de lemn li se arătă.

În partea stângă se afla un buton de lumină electrică.

Fără să stea pe gânduri, Bill Gazon îl răsuci şi coborâră fără frică treptele.

Nimeriră într’o galerie lungă, care se întindea probabil sub casa întreagă. Deodată se opriră, cala comandă. Un sgomot slab venea de pe undeva. Traseră cu urechea.

Nimic!

Deteră repede la o parte cevorul şi Sam ridică chepengul. (Vezi pagina 21).

Merseră târîş-târâş înainte. Şi pomenitul sgomot se repetă. Ce o fi ? Să fie şoareci ?

Bill Gazon avea impresia că sunetul vine de dincolo de zid.

Îşi lipi urechea de perete şi ascultă cu auzul încordat. Într’adevăr, după zid, trebue să se fi aflând o odaie în care erau oameni.

Poate că există o a doua galerie, care ducea înapoi ?

Făcu un semn prietenului. Acesta înţelese îndată, îşi lipi la rându-i, urechea de perete şi făcu un gest afirmativ.

Fără îndoială că dincolo de zid se aflau oameni.

Erau cumva cei căutaţi ?

Bill Gazon auzi o femeie întrebând:

- Ce rost are galeria asta subterană?

Urmară nişte şoapte neînţelese. Deşi femeia vorbise englezeşte, Bill Gazon era convins că nu e Englezoaică, ci....

Îşi scoase browning-ul şi o luă dealungul galeriei.

Desigur că va fi ducând înapoi, din fund, dela cotitură.

Acolo însă se pomeni în faţa unei uşiţe de fier.

Fără să stea să chibzuiască mult, se asvârli asupra ei şi Sam îi veni şi el într'ajutor, opintindu-se amândoi în uşă.

În clipa însă în care ea începu să se mişte, se stinse lumina electrică.

Bill Gazon auzi pe Sam gemând, ba se lovi cu capul de un obiect tare, întinse mâna după un reazăm, se apucă de un corp oarecare, simţi în mână sînge cald, lipicios şi-şi pierdu cunoştinţa.

Când deschise ochii, era culcat în patul din odaia sa dela han, cu nişte comprese reci pe frunte.

La căpătâiul sta hangiţa donna Rozina, care se bătea cu mâinile peste cap.

- O nobile don Billo, unde aţi fost ca să vi se întâmple aceasta ? Vai de ce nu ai rămas la mine ? Slavă tuturor sfinţilor că trăiţi încă ! Ser-vitorul dumneavoastră, monstru cela negru v'a adus acasă şi apoi a ple-cat din nou. Ci-că se va înapoia peste un ceas. Pungaşului îi curgea sân-ge din umărul stâng. Asta-i pedeapsa.

- Donna Rozina, dă-mi, te rog, ţigările şi încetează cu bocitul, că, altfel, mă apuc şi eu să bocesc şi mă doare destul căpăţăna.

Hangiţa îi dete cele dorite şi ieşi. Plânsetele ei continuau să răsune prin întreaga casă:

- O don Billo, o don Billo, de ce n’aţi rămas la mine ?

Bill Gazon îşi aprinse o ţigară şi rămase pe gânduri.

Ce se va fi petrecut de fapt ? Se pipăi peste tot. Era teafăr.

Lui Sam îi curgea sânge din umărul stâng ?

Vasăzică, sângele Negrului fusese cel pe care-l simţise.Dar cum de-l scosese din galeria subterană şi pe unde umbla acum? De ar veni odată!

În sfârşit, Sam intră şi se bucură că prietenu-i alb îşi revenise.

- Sam, povesteşte-mi ce a fost !

- O, nu-i cine ştie ce de povestit ! Lumina s’a stuns subit şi pe semne că vreun Galben a căutat să înjunghie pe Sam, dar nu l-a nimerit bine. Apoi, om fi stat culcaţi un timp până s’a trezit Sam. Uşa da în a doua galerie şi, de acolo, garaj. Păsările alea galbene n-au cum să plece însă, fiindcă Sam le-a distrus maşinile. Sam s’a dus din nou să vadă şi Japonezii vor să le repare.

Bill Gazon sări din pat.

- Trebue să ne grăbim deci, ca să n’o şteargă. Dar ce se aude cu umărul tău, băiatule ?

Capitolul 3

Pierdută

Prietenii merseră pe jos spre casă unde era ţinută sora lui Bill Gazon. N’ajunseră însă departe, căci nişte indivizi suspecţi îi acostară.

Ca să nu piardă timpul, Bill Gazon evită orice explicaţie, dar ei îl reţinură, pretinzându-i să-şi ceară scuze, deşi nu el era partea vinovată.

Se produse un schimb de cuvinte şi Bill Gazon pricepu pe dată ce urmăresc indivizii cu neruşinarea lor.

- Dă în ei Sam ! Sunt plătiţi ca să ne împiedice.

Negrul se supuse îndată îndemnului şi nespălaţii sburară în toate punctele cardinale.

Totuşi nu se dădură aşa de uşor bătuţi şi cei doi prieteni fură siliţi la o regulată luptă de pumni cu haimanalele acelea.

În cele din urmă, agresorii îşi dădură seamă de forţa superioară a celor doi prieteni şi se retraseră.

Cu toată iuţeala însă cu care se desfăşurase lupta, se pierduseră minute preţioase.

- Repede, Sam, haide repede ! Nu-mi miroase a bine.

Şi pe când o luau fuga înainte, o piatră pe care o azvârlise cineva aruncă jos pălăria lui Bill.

Sam întoarse capul, să vadă pe perfidul ţintaş, dar Bill îl trase cu dânsul. Nu era timp de pierdut.

Întâmpinau în tot momentul piedici. Parcă era o vrajă. La o răs-cruce, le închise drumul un şir de măgari încărcaţi.

Fără să şovăie, Bill Gazon sări în arc mare peste măgari. Nu fu bine dincolo şi auzi pe un păzitor luându-se la ceartă cu Sam.

Era să se înapoieze spre a veni într'ajutorul lui, când acela îşi şi făcu loc cu pumnii, fiind iarăşi lângă prietenul său alb.

Îşi iuţiră paşii.

Abia însă când văzură casa spre care năzuiau când două auto-mobile ieşiră cu viteză.

Cel dintâi era închis. Thea trebuia să fie în el.

O clipă, cât pe aci să-l lovească damblaua pe Bill Gazon.

Se uită ca aiurit după maşini. Strigă pe sora sa, dar vuietul moto-rului înghiţi ecoul vocii.

Iarăşi prea târziu.

A, Iată colea un taximetru ! Din câteva salturi Bill Gazon fu acolo, urmat de Sam.

- Şofer, cinci pesos peste taxă, dacă ajungi trăsurile acelea !

Şi sări cu Sam în automobil.

Şoferul păru să fi înţeles despre ce e vorba căci o luă cu dibăcie după fugari. Bill Gazon prinse din nou curaj.

Maşinile ieşiră din oraş, apucând-o pe şosea. Duduitul motoa-relor umplea vâzduhul şi praful se stârnea în vârtejuri, sustrăgând adesea trăsurile dinaintea privirilor lui Bill Gazon.

- Zece pesos, şofer ! Mai repede !

Deodată, la o curbă a şoselei, şoferul se întoarse, îşi ridică şapca de pe frunte şi Bill Gazon văzu faţa batjocoritoare a unui Japonez. Drace ! Pînă să-şi recapete Bill Gazon cumpătul, omul sări din maşină. Care o luă razna înainte.

Bill însă se reculese curând, puse mâna pe volan şi se căţără pe locul din faţă.

Goana continuă.

Dar ce să fie asta ? Bill Gazon se uită îngrozit la picioarele sale. Ochii i se lărgiră şi mâinile începură să-i tremure.

- Sam, sări jos, pentru Dumnezeu!Sări jos, până nu-i prea târziu!

Bill Gazon dete drumul volanului şi sări din vehicul fără zăbavă.

Sam, care nu ştia despre ce e vorba îl urmă, mirat. N'atinseră însă bine solul şi se auzi o bubuitură groaznică.

Automobilul făcuse explozie.

N'atinseră însă bine solul şi se auzi o bubuitură groaznică. (Vezi pagina 29).

Să fi sărit jos cu o clipă mai târziu, ar fi sburat prin aer.

- Mişelească uneltire şi bine pregătită, care ne-ar fi costat viaţa. Vai, Sam eram aşa de aproape de ţintă şi am pierdut-o din nou !

Şi Bill Gazon se lăsă, resemnat, pe marginea şoselei, sprijinându-şi capul în palme.

Nici că era de gândit acum să continue a urmări pe Japonezi.

Sam încercă să-l consoleze şi-i ajută să se scoale.

- O, acum priecpe Sam ce a fost, dar îi prindem noi şi le luăm prada, pe cât e de adevărat că-mi zice Sam, căci păsările călătoare astea galbene nu le prea are Sam la stomac.

La han, iar se bătu donna Rozina cu mâinile peste cap .

- O don Billo !

Şi pe când acesta se sfătuia în odaie sa cu Sam, femeile din car-tier căutau să dezlege o enigmă ce şi-o puseseră ele singure: şi-a găsit cabellero cel blond nevastă sau ? …Şi mamele se uitau visătoare la fete-le lor.

Cineva bătu în uşa celor doi prieteni, turburându-i din gânduri.

Nu rosti bine Bill: “poftim !” şi donna Rozina şi intră.

- Să-mi fie cu iertăciune, don Billo, dacă vă deranjez, dar aşteap-tă jos un om care doreşte urgent să vă vorbească.

Bill Gazon o privi mirat.

Cine să fie ? Doar nu-l cunoştea nimeni.

Să fi uitat Sam să plătească cuiva din datoriile ce le făcuse în primele zile şi creditorul venea acum să ceară achitarea ?

- Bine, viu !

Şi fără să ţie seamă de semnele lui Sam, coborî scara după han-giţă.

În tindă aştepta un om pe care nu-l cunoştea de loc şi care-şi a-plecă în jos pălăria, de cum îl văzu.

Nu prea avea un aspect care să inspire încredere.

- Vrei să-mi vorbeşti ? – începu tânărul.

- Da. Ştiu ceva de mare importanţă pentru dumneata. Japonezii mi-au mâncat nişte bani şi fiindcă am aflat unde stau acum, sunt gata să te duc acolo, în schimbul unei mici despăgubiri.. Dar trebue să vii singur; altfel batem al ochi.

Bill Gazon îl privi surprins. De unde ştia omul că el caută Japo-nezi ?

Voia să-l ducă la noua ascunzătoare a duşmanilor săi, cu condiţia însă ca să vie singur.

- Bine, viu îndată, - răspunse el după un moment de gândire. Ser-vitorul meu s'a dus tocmai în oraş ca să viziteze pe cineva. Stai să-mi iau numai pălăria.

Şi sui câte trei trepte deodată.

În odaia sa, puse un deget la gură, ca Sam să tacă.

- Vrea să mă ducă la Japonezi şi să merg singur.

- E o cursă – zise Negrul.

- Şi încă una grosolană. Totuşi mă duc. Poate aflu ceva de folos.

- E foarte periculos, - replică Sam îngrijat.

- Te iei după noi pe furiş şi, cum vezi unde intru, vii şi tu imediat după mine.

Bill Gazon îşi luă repede păălăria şi coborî din nou.

Necunoscutul îl aştepta cu nerăbdare. Nu trebuiră să meargă mult, căci călăuza se opri curând în faţa unei case stinghere.

Aici este. Haide, să-ţi arăt odaia Japonezilor !

Bill Gazon şovăi doar o clipă, apoi îl urmă în casă, unde urcară o scară.

- Vino, te rog, încamera asta, să vorbim mai întâi asupra răsplatei mele, zise omul.

Şi deschizând o uşă, pofti pe Bill să intre. Abia însă păşi acesta înăuntru că omul trânti uşa, încuiând pe dinafară.

În cameră se afla un Japonez, care se uită râzând la cel închis.

Încetă însă în curând cu râsul şi se uită surprins la tânăr.

Acesta căta batjocorâtor la duşmanul său. Nu era nici surprins, nici speriat căci ţtia mai dinainte că pică într'o cursă.

M'ai poftit aci într'un mod cam ciudat. Ce doreşti de la mine?

- Dorim să nu ne mai sâcâi, - zise Japonezul, întărâtat de calmul ce manifesta protivnicul său alb.

- M'ai cruţat de munca unei urmăriri viitoare, dacă ai lăsa libere pe sora mea Thea şi pe prietena ei Rusoiaca, - răspunse Bill.

- Sunt nevoit să te ţiu închis aci, - ameninţă Japonezul.

- Eşti sigur de asta ? – întrebă tânărul, sarcastic.

- Domnule ! strigă Japonezul , enervat.

- Nu te irita ! – îl întrerupse Bill Gazon, scoţându-şi browning-ul. Nu vrei să schimbăm puţin rolurile?

- Un hohot de râs fu răspunsul la această întrebare.

Japonezul bătu din palme şi imediat apărură dintr'o cameră ve-cină zece Mexicani cari întinseră revolverele spre pieptul tânărului.

Acesta-şi vârî liniştit arma înapoi în buzunar, înţelegând prea bine că nici nu era de gândit să se împotrivească unei asemenea forţe.

Totul era să câştige timp, până-i va sosi prietenul său negru într'ajutor.

- Te-ai convins în sfârşit că eşti în mâinile mele ? – întrebă Japonezul.

- Până acum încă nu. Poate eşti însă aşa de amabil să-mi comu-nici intenţiunile dumitale, - răspunse Bill Gazon.

Între acestea Negrul ajunsese la casa în care intrase amicul alb.

Se opri câteva clipe şi se uită şi trase cu urechea.

În pridvor domnea tăcere; în schimb se auzeau la etaj voci a-prinse.

Era gata să alerge pe scară în sus, când se ivi necunoscutul care condusese pe Bill.

- Ce cauţi aici? - sbieră el.

În loc de răspuns, primi un pumn care-l culcă pe pământ în ne-simţire. Sam urcă apoi treptele şi se află în curând în faţa uşii de după care venea cearta.

Îşi lipi urechea de ea şi recunoscu vocea prietenului său. Încercă să deschidă uşa.

Era încuiată, dar cheia era încă în broască.

Descuie binişor şi sgomotul produs nu fu observat de oamenii dinăuntru, deoarece vorbeau tare. Se uită pe o crăpătură în odaie.

Bill sta lângă uşă, iar în cealaltă parte Japonezul cu cei zece mer-cenari.

Sam îşi dete pe dată seamă că prietenul său e în pericol.

Deschise uşa, vârî înăuntru un braţ şi, apucând pe la spate pe Bill, îl trase dintr'o smucire, afară.

Apoi trânti uşa şi o încuiă la loc.

- Aici nu e atmosfera aşa de straşnic încărcată cu alice.

- O învârtişi bine, Sam ! – îl lăudă Bill Gazon, el însuşi surprins.

Închişi în cameră, Japonezul cu complicii săi răcneau de furie.

Mexicanii se azvârliră în uşă şi descărcară focuri asupra broaştei. Sam trase pe prietenul său lângă perete.

La opintirea celor zece oameni, uşa nu rezistă ci sări din balama-le.

Deoarece se înghesuiau, care de care, să iasă, spre a înşfăca pe fugari. Căzură unul peste altul, ceea ce le fu foarte bine venit celor doi prieteni, cari îi asvârliră pe toţi pe scară.

În acelaşi timp, Sam sbiera de mama focului, ca şi cum ar fi fost cel puţin douăzeci de Negri în casă. Şi, într'adevăr cu mijlocul acesta nu-şi greşi scopul.

Cei mai mulţi dintre Mexicani crezură în existenţa unui număr superior de adversari şi se grăbiră s'o şteargă.

Cei câţiva cari voiră să se încumete la un nou atac fură goniţi de Bill Gazon cu câteva împuşcături în vânt.

Cei doi prieteni se repeziră în cameră spre a prinde pe duşmanul lor galben.

Fereastra era deschisă însă le trădă drumul pe care-l apucase.

Cu toate astea, scotociră printoate odăile. Trudă zadarnică.

Nu găsiră nici pe Japonez, nici ceva care le-ar fi putut fi de folos.

Bill Gazon plecă indispus, căutând afară o urmă de-a duşma-nului. Dar nici aci n'avu vreun succes.

Japonezul dispăruse.

- Dacă aş fi ştiut că nu voiu afla nimic aci din ce ard eu atâta să ştiu, apoi nu mai înscenam comedia asta.

- În orice caz afost foarte hazlie – zise Sam încântat.
